
Miquelot de Prades - 1462

Autor:

Data de publicació: 05-04-2024

Miquel de Prades (Balaguer? 1462?[1][2]- costa de Belvedere Marittimo 1505), conegut amb el nom de Miquelot de Prades, fou un soldat català famós per la seva perícia amb l'espasa i diversos fets militars. No hi ha proves segures que confirmin si tres fets documentats (sobre un esgrimista, sobre un assassí i sobre un militar que va morir a la mar) es puguin atribuir a la mateixa persona.

Miquelot de Prades

Dibuixos de l'obra Fior di Battaglia de Fiore dei Liberi (1409).

Miquel de Prades (Balaguer? 1462?[1][2]- costa de Belvedere Marittimo 1505), conegut amb el nom de Miquelot de Prades, fou un soldat català famós per la seva perícia amb l'espasa i diversos fets militars. No hi ha proves segures que confirmin si tres fets documentats (sobre un esgrimista, sobre un assassí i sobre un militar que va morir a la mar) es puguin atribuir a la mateixa persona.

Contingut

Fets documentats

Assassinat de Joan Borja a Roma

L'historiador Jerónimo Zurita explica l'assassinat de Joan Borja, fill d'Alexandre VI, a Roma l'any 1497.[3] La mort fou atribuïda a Michalot de Prats aleshores al servei de la víctima.

Esgrimista contundent a Itàlia i a Montserrat [4][5]

Gonzalo Fernández de Oviedo y Valdés, en la seva obra Las Quinquagenas de la nobleza de España,[6] parlava d'un soldat català (Michalot de Pradas) que campava per Itàlia guanyant tots els duels amb una estocada segura al coll de l'oponent. Penedit de la seva vida, aquell soldat anà a refugiar-se al monestir de Montserrat. Un mal dia es presentà un soldat italià amb dues espases i desafià Miquelot (dient que volia veure l'estocada secreta, afirmant que ell sabia contrarestar-la). Miquelot es negava rotundament a lluitar però la insistència de l'altre el va obligar a fer-ho. L'italià va acabar mort, amb una estocada al coll. Probablement no hi havia millor manera d'ensenyar-la. Penedit de la nova mort anà a Roma a demanar perdó. El papa el va incorporar a les seves tropes.[7][8]

«

Entre las noticias curiosas de esta, se hallan las del desafío de Ferrer de Lorca con el Castellán de Arche, y la más notable del espadachín Michalot de Pradas que después de matar á muchos en desafío, con una estocada especial que les daba en la garganta con gran destreza, se retiró á Monserrate para pasar en retiro y penitencia los últimos años de su vida. Allí le fué á buscar con dos espadas un soldado italiano, como á D. Alvaro, en la fuerza del sino, el hermano de la agraciada Leonor. En vano le rogó Michalot que le dejase en paz, poniéndose de rodillas y suplicándole humildemente que no le importunase. Instó el italiano, amenazándole con matarle si no le enseñaba aquella broca, añadiendo que él sabia un quite contra aquella estocada. Viéndose en tal apuro el pobre ermitaño, tomó la otra espada, y le enseñó la suerte, ó broca, tan perfectamente, que no necesitó más para morir en el acto. Pero en vez de arrojarse al precipicio, como el D. Alvaro, volvió á Roma por nueva penitencia, y el Papa le mandó servir en sus tropas.

»

— Quincuagenas de la nobleza de España. Primer tomo. Advertencia preliminar. Vicente de la Fuente.[9]>

Militar al servei del Pontífex

(Sense cap relació, a priori, amb els fets anteriors) hi ha un Michalot de Prats que amb una caravel·la armada a Nàpols perseguí i feu fugir uns corsaris prop de Belvedere Marittimo. El vaixell de Michalot, alguns llenys que l'acompanyaven i les naus corsàries capturades patiren un tempesta sobtada i s'enfonsaren (any 1505). Tots els tripulants s'ofegaren.[10]

Referències

? Indice de las cosas mas notables que se hallan en las quatro partes de los Annales y las dos de Geronimo Çurita por Alonso Rodriguez, 1604, p. 634–.

? Zurita, Jerónimo. Los cinco libros postreros de la historia del rey Don Hernando el catholico: De las empresas, y ligas de Italla. por Diego Dormer, Impressor de dicha Ciudad, y del Hospital R.y G. de N.S. de Gracia, 1670, p. 151 [Consulta: 26 desembre 2019].

? Zurita, Jerónimo. Anales de la corona de Aragon. Por Lorenço de Robles... A costa de los Administradores del General, 1610, p. 123 [Consulta: 26 desembre 2019].

? Valcázar, J.B.. Armas y armaduras: Las espadas de Toledo. Notas para la historia de la escultura movable en España (en castellà). la Revista Médica, de D. Federico Joly, 1891, p. 25.

? Parte segunda, capítol I-XXIII (en castellà), 1835, p. 364.

? Las quincuagenas de la nobleza de España. Gonzalo Fernández de Oviedo y Valdés.1880. Real Academia de la Historia de Madrid .

? Cervantes Saavedra, Miguel de. El ingenioso hidalgo Don Quixote de la Mancha. Impr. Real, 1835, p. 364 [Consulta: 26 desembre 2019].

? De Leguina, E. Bibliografía e historia de la esgrima española (en castellà). Editorial Maxtor, 2012, p. 16. ISBN 978-84-9001-354-0.

? Las Quincuagenas de la Nobleza de España ... Publicadas por la Real Academia de la Historia, bajo la direccion del Académico de número D.V. de la Fuente (en castellà), 1880, p. 27.

? Mariana, Juan de; Moñino y Redondo Floridablanca (conde de), José; Miñana, José; Queipo de Llano Ruiz de Saravía Toreno (conde de), José María. Historia general de España: la compuesta, enmendada y añadida. Gaspar y Roig, 1852, p. 202 [Consulta: 26 desembre 2019].